

Arrest

**nr. 66 855 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 2 februari 2009 te Marokko in het huwelijk met een Belgische man en verzocht op 23 april 2009 om de afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 14 oktober 2009 het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Op 25 januari 2010 meldde verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Schaarbeek en op 25 mei 2010 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 april 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 27 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [E. O., S.], [...] van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4 van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverlag dd 13.10.2010, opg[e]steld door de politie van Schaarbeek, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Zij heeft volgens haar echtgenoot de echtelijke woonst verlaten sedert 25.08.2010.

Dit wordt bevestigd door het relatieverlag dd 02.12.2010, opg[e]steld door de politie van Mechelen en uitgevoerd op het nieuwe adres van betrokkene. Zij verklaart eveneens dat ze sedert augustus 2010 niet meer samenwonen en dat zij de relatie beëindigd heeft omdat zij slachtoffer is van huishoudelijk geweld.

Hierop werd betrokkene uitgenodigd om bewijzen aan te brengen die aantonen dat zij zich in de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 bevindt. Betrokkene diende bewijzen voor het huishoudelijk geweld, een bewijs van inkomen en een bewijs van ziektekostenverzekering voor te leggen.

Uit de documenten die betrokkene heeft voorgelegd, blijkt echter onvoldoende dat zij effectief slachtoffer is van een schrijnende situatie. Zij legt slechts één PV voor dd 26.08.2010. Daarin wordt gesproken van medische attesten, maar deze bevinden zich echter niet in het dossier, noch werden ze door betrokkene voorgelegd. Verder is niet bewezen dat betrokkene in een vluchthuis heeft gezeten of andere hulp heeft gehad.

Bovendien blijkt uit de attesten van het OCMW van Mechelen en de rekeninguittreksels van betrokkene dat zij een leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene beschikt bijgevolg niet over een eigen inkomen en is ten laste van de openbare overheden.

Tot slot legt betrokkene ook geen bewijs voor dat zij een ziektekostenverzekering heeft afgesloten.

Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond dat zij zich in de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 bevindt.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Aangezien de bestreden beslissing het recht van verblijf van verzoekster beëindigt omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is:

Terwijl verzoekster ingeroepen heeft slachtoffer te zijn van huishoudelijk geweld, overeenkomstig artikel 42 quater, §4. 4° van de vreemdelingenwet;

Dat desbetreffend een PV werd opgesteld dd. 26.08.2010 gekend onder het nummer BR.43.L6.044855/2010;

Dat dit voormeld PV verweerder genoegzaam bekend is;

Dat in het PV uitdrukkelijk vermeld staat:

- "Je vous remets un certificat de constat de lésions établi ce jour par le Docteur Vandecauter. C'est la première fois que je consulte un médecin. Je ne connais les procédures judiciaires.*
- J'accepte que vous preniez des photographiques des traces de violence ».*

Dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de medische bevindingen in het attest dd. 26.08.2010, noch met de foto's;

Dat integendeel de bestreden beslissing voorhoudt: "Zij legt slechts één PV voor dd. 26.08.2010. Daarin wordt gesproken van medische attesten, maar deze bevinden zich echter niet in het dossier";

Dat dergelijke overweging tegenstrijdig is met de door de bevoegde politie-inspecteur genoteerde feitelijkheden in het PV nummer BR.43.L6.044855/2010;

Dat de bestreden beslissing formeel gebrekkig is, minstens blijkt geeft van onzorgvuldigheid;

Dat bovendien verzoekster niet alleen slachtoffer is van fysiek geweld maar ook psychisch geterroriseerd werd:

Dat verzoekster verklaarde dat zij nauwelijks het huis mocht verlaten, met nagenoeg niemand contact mocht hebben, zich enkel mocht bezig houden met het huishouden en bedreigd werd. Zo bedreigde haar partner haar ondermeer zeggende dat hij haar buik zou opensnijden (stuk 3);

Verzoekster heeft zich ondertussen tot een psychiater gewend die het psychisch trauma bevestigt (stuk 4):

Dat de bestreden beslissing, zodoende onredelijk is en aldus materieel gebrekkig gemotiveerd is, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel;"

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991. die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007. nr. 167.477).

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek laat verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is met de feitelijkheden die door de politie-inspecteur werden genoteerd en er geen rekening is gehouden met de 'medische bevindingen in het arrest van 26.08.2010, noch met de foto's.

[...]

Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet afdoende zou worden gemotiveerd om welke reden de uitzonderingssituatie van art. 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is.

Wat het vermeende intrafamiliaal geweld betreft, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond zich in een bijzonder schrijnende situatie te bevinden, nu verzoekster slechts één PV dd 26.08.2010 heeft voorgelegd, waarin wordt gesproken van medische attesten, maar deze attesten zich evenwel niet in het administratief dossier bevinden, en evenmin door verzoekster werden voorgelegd.

Het loutere gegeven dat er in het pv sprake is van een medisch attest, maakt niet dat de gemachtigde daar ook kennis van heeft. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoekster haar kritiek sowieso niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, nu de overige motieven van de bestreden beslissing aangaande de uitzonderingsvoorwaarde van art. 42quater §4 van de wet, op zich volstaan om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat opdat de uitzonderingsvoorwaarde van art. 42quater §4 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen, de betrokken vreemdeling tevens dient aan te tonen dat hij/zij zowel over een inkomen als werknemer of zelfstandige of voldoende bestaansmiddelen beschikt opdat hij/zij niet ten laste zou komen van de Staat, alsook over een ziektekostenverzekering.

[...]

In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd dat "Bovendien blijkt uit de attesten van het OCMW van Mechelen en de rekeninguittreksels van betrokkene dat zij een leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene beschikt bijgevolg niet over een eigen inkomen en is ten laste van de openbare overheden.

Tot slot legt betrokkene ook geen bewijs voor dat zij een ziektekostenverzekering heeft afgesloten".

Verzoekster haar kritiek heeft uitsluitend betrekking op het al dan bestaan van een bijzonder schrijnende situatie (met name of verzoekster al dan niet het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld: zonder dat verzoekster ingaat op de motieven aangaande het ten laste vallen van de Belgische overheid (blijkens de stukken die zij heeft voorgelegd geniet verzoekster een leefloon), en het niet overleggen van een bewijs dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt.

Aangezien verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de overige voorwaarden opdat de uitzonderingsvoorwaarde van art.42quater §4 van de wet toepassing kan vinden, en zij deze motieven in de bestreden beslissing ook niet betwist, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan alle voorwaarden die gesteld worden in het art. 42quater §4, zodat de bestreden beslissing terecht werd genomen.

Verzoekster haar concrete kritiek is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gelezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993. R.A.C.E. 1993. z.p.)

Verwerende partij benadrukt nog dat de gemachtigde verzoekster er bij schrijven dd. 24.12.2010 uitdrukkelijk op heeft gewezen welke stukken dienden te worden voorgelegd in het kader van de uitzondering zoals voorzien in voormeld art. 42quater §4 van de wet. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde uiterst zorgvuldig is opgetreden.

Terwijl daarenboven tevens kan worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie R.v.St. nr. 166.820 dd. 17 januari 2007).

Het feit dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de gemachtigde, leidt op zich niet tot een schending van de Vreemdelingenwet en maakt op zich geen middel tot vernietiging uit.

Ten overvloede kan aangaande de nieuwe stukken die verzoekster aan het verzoekschrift heeft gevoegd, los van de hiervoren reeds gemaakte vaststelling dat sowieso niet voldaan is aan de overige voorwaarden van art. 42quater §4 van de wet, nog worden opgemerkt dat de gemachtigde vanzelfsprekend niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan deze geen kennis had.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde die bewijzen van huishoudelijk geweld heeft opgevraagd, hierbij uiterst zorgvuldig is opgetreden en binnen zijn ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid bij de beoordeling van de voorgelegde stukken, terecht heeft besloten dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij zich in de uitzonderingsvoorwaarde bevindt.

Verzoekster toont niet aan dat deze beslissing kennelijk onredelijk is, zodat de Raad binnen haar marginale toetsingsbevoegdheid niet tot nietigverklaring kan besluiten.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite."

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als volgt luidt:

"§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

De Raad stelt vast dat uit de hem voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd nog geen twee jaar in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in het Rijk verbleef en dat zij geen gezinscel meer vormde met haar echtgenoot.

In zoverre verzoekster betoogt dat desondanks haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden omdat zij het slachtoffer werd van huishoudelijk geweld moet worden gesteld dat artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

[...]

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De Raad stelt vast dat uit het verslag dat op 2 december 2010 werd opgesteld door de politiediensten van de stad Mechelen blijkt dat verzoekster “zonder beroep” was en dat uit een schrijven van het OCMW van Mechelen van 7 januari 2011 en een aantal rekeninguittreksels kan worden afgeleid dat aan verzoekster een leefloon, een tegemoetkoming in haar medicatiekosten en een installatiepremie werd toegekend. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon derhalve oordelen, daar uit de verzamelde bewijsstukken bleek dat verzoekster niet was tewerkgesteld en niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden om haar, conform artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, toch tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten.

Verzoekster betoogt dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat de door haar aangebrachte stukken onvoldoende zijn om te besluiten dat zij een slachtoffer is van huishoudelijk geweld. Los van de vaststelling dat verzoekster met haar uiteenzetting louter te kennen geeft haar situatie anders te beoordelen dan verweerder, doch niet aantoonde dat de stellingname van verweerder kennelijk onredelijk is, moet worden benadrukt dat haar uiteenzetting hoe dan ook niet toelaat te besluiten dat zij actief is als werknemer of zelfstandige of over voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet en dat bijgevolg niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zij niet voldoet aan al de vereisten die worden gesteld in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan één van de cumulatieve vereisten die voorzien zijn in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet volstond om te besluiten dat zij niet dienstig naar deze bepaling kon verwijzen diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen meer doorgedreven onderzoek uit te voeren om na te gaan of verzoekster eventueel aan de andere voorwaarden voldeed. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende door zich, nadat hij reeds had vastgesteld dat verzoekster ten laste was van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, met betrekking tot de vraag of zij zich in een schrijnende situatie bevond tevens rekening had dienen te houden met de stukken die verzoekster overmaakte aan de politiediensten. Ten overvloede moet gesteld worden dat verweerder verzoekster expliciet verzocht heeft om de stukken die zouden kunnen wijzen op het feit dat zij het slachtoffer werd van huishoudelijk geweld over te maken en dat zij ervoor opteerde de foto's en medische attesten waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst niet mee te delen aan verweerder. Uit het feit dat verzoekster deze stukken niet meedeelde kan enkel afgeleid worden dat zij deze niet als belangrijk beschouwde of dat zij zelf onzorgvuldig was, doch niet dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat verweerder de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK